

DVANÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Kedykoľvek som vo Svätej zemi sprevádzal pútnikov, tak som si nikdy nevynechal veľmi príjemný zážitok, a to na severe pri Genezaretskom jazere hodinovú plavbu po jeho hladine. Raz sa mi stalo, mal som objednanú loď na túto plavbu, ale bolo veľmi zlé počasie a majitelia lodí mi odmietli uskutočniť z bezpečnostných dôvodov túto objednanú plavbu. Ja som ich prosil, aby nás previezli aspoň niekoľko minút blízko pobrežia, aby ľudia mali zážitok. A ten zážitok sme ozaj mali. Neskôr som oľutoval, že som nahovoril majiteľa lode, aby s nami vyplával. Nikdy nezabudnem na ten silný vietor s dažďom a nadovšetko na také veľké vlny, že za niekoľko minút sme boli všetci mokří. Vtedy som si uvedomil situáciu, ktorú prežili apoštoli z dnešného evanjelia. Apoštoli veľmi dobre poznali, zo svojich skúseností, čo dokáže urobiť hladina jazera v takomto prípade. Takáto búrka sa strhne veľmi rýchlo, je životu nebezpečná a s takou malou loďkou, akú používali, si s rozbúrenými vlnami mohli len veľmi ťažko poradiť. Preto sa im nedivme, že prežívali nielen strach, ale aj hrôzu, lebo vedeli, že nemajú dostatok síl, aby sa doplavili k brehu. Výkrik - *učiteľ, nedbáš o to, že hynieme* - tomu jasne nasvedčuje.

Vždy, keď som sa s pútnikmi plavil po hladine jazera, tak som prečítal jednak túto stať, ktorú počujeme na svätej omši, ale aj druhý prípad, ktorý poznáme v súvislosti s apoštolom Petrom, ktorý chcel kráčať po hladine jazera tak, ako videl kráčať Ježiša. Obidva príbehy nás chcú poučiť o jednej dôležitej pravde. Obrazne povedané, že v našom živote nie je vždy hladina pokojná, ale často prichádzajú aj rozbúrené vlny utrpenia, chorôb a iných nešťastí. Ako sa vtedy zvykneme zachovať? Povieme si, veď sa modlím a prosím Pána Boha, aby mi pomohol, ale často akoby Pán Boh moje modlitby a prosby nepočul. V mnohých prípadoch, čo som bol aj ja svedkom, sa to končí zúfalstvom a žiaľ aj nešťastným koncom. Čo je toho príčina? Chýba nielen viera, ale aj dôvera, čo vyčítal Pán Ježiš apoštolom: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Áno, Boh dopúšťa rozličné búrky do nášho každodenného života, aby sme boli vo viere viac bdeli a odkázaní na Boha. Boh nás tak veľmi miluje, že nechce, aby sme ho stratili z našej mysle. Nedivme sa, že si nás priťahuje k sebe prostredníctvom utrpení. Obrazne povedané, že pri jasnom, bezoblačnom a bezveternom nebi ľahko by sa mohlo stať, že by sme zabudli na Boha.

Tento týždeň som mal možnosť s pútnikmi navštíviť vo Francúzsku mesto Paray - le - Monial, kde v kláštornej kaplnke odpočíva rehoľná sestra Mária Margita Alacoque. Vieme z jej životopisu, že to bolo veselé dievča a túžila po zábavách. Ale napriek tomu už od detstva túžila zasvätiť sa Božej službe v modlitbe, a to na celý život. Po prvom svätom prijímaní ťažko ochorela na chorobu kĺbov. Celé štyri roky ležala v bolestiach. V chorobe sľúbila, že sa zasväťí Pánovi a keď sa uzdraví, vstúpi do kláštora. Boh vyslyšal jej modlitby a ona sa ozaj zázračne uzdravila. Lenže svet s radovánkami ju lákal, preto bolo veľmi ťažké splniť to, čo sľúbila. Veľa sa modlila, aby sa správne rozhodla. Rozhodnutie prišlo až vtedy, keď mala 24 rokov. Vstúpila do kláštora rehole Navštívenia Panny Márie v hore uvedenom meste. Vyznačovala sa veľkou trepezlivosťou, milotou, ale nadovšetko veľa času preklácala v modlitbách a rozjímaní pred Oltárnou Sviatosťou. Dlhé roky utrpenia ju takto priviedli k toľkej láske k Ježišovi, že ju obdaril zjaveniami svojho Božského Srdca, ktoré sa jej sťažovalo na ľudský nevďak a žiadalo si osobitný sviatok, ktorý sme len nedávno slávili. Utrpenie býva pre človeka ziskom, a to tak veľmi, že vzniklo príslovie: „Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje.“

Milí priatelia, upevnime sa dnes v istote, že pri každej búrke, pri každom utrpení je Pán Ježiš s nami. Síce neviditeľne, skryto a nenápadne, ale vo viere s jeho pomocou môžeme premeniť každé utrpenie na lásku k Bohu a blížnemu.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.